Nüüd loeti kättima keles temmale sedda ette, mis Keiser olli kirjotanud, ja siis panni Kuberneer sedda au-paela, mis külges se au-rahha olli, temma ümber, ja langes ta kaenla, Keisri nimmel tedda se eest tännades, mis ts olli teinud. Ka Kuberneri praua tulli ja loi omnad käed temma ümber, ja keik teised üllemad tullid nüüd tedda terretama.

Kui se Keiserlik kirri temma ette sai loetud, on ta hakkand nutma, ja üttelnud: „mis eest ollen minna sedda suurt armo teninud, sest ma ei olle muud teinud, kui sedda, mis öige innimesse kohhus muidogi on.“ Need sannad kulutawad selle Köstri ausa mele ja motte. Sest kui mitto teeb agga tühja palja head, ja ihhaldab kohhe suuri tassumist ja kiitmist — meie Köster oli neid saddawisi häddast peästnud, ja arwas siiski, muud ühtigi ollewa teinud, kui sedda, mis öige innimesse kohhus muidogi on — Sepärrast tõstis Jummal tedda ka nüüd nenda. Ja Kuberneri praua andis temmale kät, et ta nendega piddi tullema lounat wotma. Laua jures anti temmale üllemat paika Kuberneri praua körwa.

Ka siin olli meie Köster ni lahke ja kartmatta, nago ollels temmal sedda au jo mittokord enne juhtund; sest temma hea teggo tõstis temma süddant, ja täitis sedda wahhet, mis temma maddala põlwe ja nende suurte üllematte wahhel olli. — Kui Kubberneri Herra ja keik teised tagga järrel temma terwist joid, siis tännas ta wägga selle auu eest, ja joi wasto, essite meie Keisri; siis Kuberneri, sus omma Motsawannema, ja siis wiimats omma juntro terwist. Kegi olli ta käest küsjind, „mikspärrast temma tallopoia rides tulnud, ning kas temmal mitte uhtemat kube ei ollets?“ selle peäle on ta wastanud: „Kül mul weel paremat kube on, agga sest ajust et Keisri nim. mid nenda wot-